

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřiny Hronkové a Mgr. Jiřího Novotného ve věci

žalobkyně:

V [redacted] **K** [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Viktorem Pakem
sídlem Francouzská 171/28, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti

žalované:

Karlovarská krajská nemocnice, a. s., IČO 26365804
sídlem Bezručova 19, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D.
sídlem Veleslavínova 59/3, 110 00 Praha 1

o 11 000 000 Kč, bolestné a ztížení společenského uplatnění

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 28. 3. 2018,
č. j. 17 C 263/2014-429

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalované společnosti se právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- 1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 11 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 11 000 000 Kč od 9. 12. 2014 do zaplacení (výrok I.) a žalované vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.). Soud prvního stupně své rozhodnutí ve věci samé zdůvodnil

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.

tím, že v případě neprovedení odhadu hmotnosti plodu ultrazvukovým vyšetřením a nesprávném provedení vybavování zaklíněných ramének žalobkyně při vzniku dystokie a zároveň nedostatečném vedení zdravotnické dokumentace, se nepodařilo prokázat první předpoklad odpovědnosti žalované za újmu žalobkyně, tj. protiprávní jednání žalované a v případě neprovedení porodu tzv. císařským řezem z důvodu patologie na CTG záznamu dospěl soud prvního stupně k závěru, že byt' by znalec sice shledal nesprávný - protiprávní postup žalované při příznacích tísně plodu, toto porušení povinnosti žalované však nezapříčinilo dystokii ramének. Provedení ukončení těhotenství (porodu) císařským řezem pro tíseň plodu má za účel ochránit plod (žalobkyni) před důsledky hypoxie (poškození mozku). Nejde však o prevenci dystokie ramének. Žalovaná sice chybně neprovedla císařský řez pro tíseň plodu, ale porušení této povinnosti nemělo právně relevantní důsledky na zdraví žalobkyně (tj. nevedlo k poškození zdraví, k jehož zamezení uvedená povinnost cílí), nelze pro porušení povinnosti žalovanou činit odpovědnou za poškození zdraví vzniklé z jiného důvodu.

- 2.
3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítala, že závěry soudu prvního stupně, podle nichž žalovaná sice „neprovedením porodu císařským řezem pro patologický CTG záznam porušila náležitý standard zdravotnických služeb“, zároveň se ale „žalobkyni nepodařilo prokázat, že by žalovaná porušila čl. 4 Úmluvy, tedy povinnost jednat v souladu s příslušnými povinnostmi a standardy“ se nutně vzájemně vylučují, odporují obecným zásadám logiky a tedy činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. V této souvislosti odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudek ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 418/2009 či rozsudek ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. 30 Cdo 5359/2007), v nichž Nejvyšší soud opakovaně vyslovil názor, že soudem nastíněný myšlenkový postup musí odpovídat z hlediska řádného zdůvodnění myšlenkového postupu soudu obecným zásadám logiky a tedy i jeho přesvědčivosti, pouze takové zdůvodnění soudu zakládá alespoň elementární možnost přezkumu správnosti volné úvahy soudu, o níž své rozhodnutí opřel. Žalobkyně dále namítala, že účelem Úmluvy o lidských právech a biomedicíně je právě ochrana integrity a ostatních práv lidských bytostí při aplikaci medicíny (jak vyplývá již z čl. 1), včetně ochrany jejich práva na zdraví, respektive ochrany jejich zdraví, když „zdraví je součástí fyzické integrity člověka“ a jako takové je chráněno čl. 7 odst. 1 Listiny chránícím nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, respektive čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod chránícím soukromý život, protože soukromý život v pojetí Evropského soudu pro lidská práva zahrnuje fyzickou a duševní integritu (viz. např. nálezy Ústavy soudu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 2379/08 či ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. III. ÚS 2253/13). Výše citované kontradiktorní a obecním zásadám logiky odporující závěry soudu prvního stupně se přitom týkají právě porušení čl. 4 Úmluvy o lidských právech, biomedicíně, a činí tak nutně nepřezkoumatelnou i jeho následnou argumentaci „ochranným účelem normy“, když právě Úmluva o lidských právech a biomedicíně se na předmětný případ vztahuje díky své přednostní aplikaci (založené ustanovením čl. 10 Ústavy) především. Žalobkyně připomenula, že k souvislosti práva na spravedlivý proces a práva na spravedlivou náhradu škody podle čl. 24 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně se již ve své judikatuře vyjádřil i Ústavní soud, když shledal, že „porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces vedlo rovněž k porušení jejího práva zakotveného v čl. 24 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně, podle kterého osoba, která utrpěla újmu způsobenou zákrokem má nárok na spravedlivou náhradu škody za podmínek a postupů stanovených zákonem (viz nález ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 1346/16). S ohledem na zjevnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání uváděla, že argumentace žalobkyně nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí je účelově vykonstruovaná, aniž by měla reálné opodstatnění, když žalobkyně záměrně vytrhla dvě uvedená tvrzení soudu prvního stupně z kontextu celého odůvodnění a rozhodnutí. V dané věci porušení povinnosti žalované žalobkyně spatřovala ve třech skutečnostech: 1. neprovedení odhadu hmotnosti plodu ultrazvukovým vyšetřením, 2.

neprovedení porodu tzv. císařským řezem z důvodu patologie na CTG záznamu, 3. v nesprávném provedení vybavování zaklíněných ramének žalobkyně při vzniku dystokie a zároveň v nedostatečném vedení zdravotnické dokumentace. Vzhledem k tomu, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalovaná se porušení povinností ad 1) a 3) nedopustila, věnuje se žalobkyně ve svém odvolání ze dne 4. 5. 2018 pouze porušení ad 2), tedy neprovedení porodu císařským řezem v reakci na patologický CTG záznam. S odkazem na ust. § 420 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku žalobkyně připomíná, že odpovědnost za škodu je dána, jsou-li naplněny všechny její předpoklady kumulativně, tedy protiprávní jednání, vznik újmy a příčinná souvislost mezi prvními dvěma. Pokud jde o žalobkyni tvrzené porušení povinnosti žalovanou ad 1), tedy neprovedení odhadu hmotnosti plodu ultrazvukovým vyšetřením, soudní znalec zcela jasně uzavřel, že v tomto žalovaná nepochybila, když ultrazvukové vyšetření za běžícího porodu (kdy se matka žalobkyně objektivně dostavila k žalované), neprovedla. Žalovaná se z odborného hlediska plně ztotožňuje se závěrem znalce, že vypovídací hodnota ultrazvukového vyšetření provedeného až po zahájení porodu, je podstatným způsobem snížena a že ani případný odhad váhy na 4000 g by nevedl žalovanou při znalosti dalších okolností tohoto případu k rozhodnutí, které by vedlo ke změně způsobu vedení porodu. Žalované bylo známo, že matka žalobkyně již v minulosti porodila dvě velké děti a porody obou dětí proběhly bez komplikací. Tato skutečnost sehrála významnou roli nejen při rozhodování žalované, ale také při hodnocení jejího postupu soudním znalcem. Žalobkyni tvrzené porušení povinností ad 3) spočívající v nesprávném vybavování zaklíněných ramének plodu a nedostatečně vedené zdravotnické dokumentace se v řízení taktéž nepotvrdilo, naopak se podařilo prokázat, že tato při vybavování plodu postupovala v souladu s dostupnými poznatky vědy a doporučenými medicínskými postupy, tj. lege artis. Postup žalované při vybavování zaklíněných ramének žalobkyně, jak byl popsán vyslechnutými svědky, byl následně ještě hodnocen znaleckým ústavem v rámci doplnění znaleckého posudku a byl označen za souladný s doporučenými postupy, tedy tzv. lege artis a zároveň jiný způsob řešení dystokie byl soudním znalcem označen za sice možný, ale spekulativní a hypotetický. V obou případech se tedy nepodařilo prokázat první předpoklad odpovědnosti žalované za újmu žalobkyně, kterým je protiprávní jednání a soud tak nebyl v souladu s ustálenou judikaturou povinen zabývat se naplněním ostatních předpokladů. Ve vztahu k porušení povinnosti žalované ad 2) se žalobkyni nepodařilo v řízení prokázat nesprávný postup žalované, když tato nezareagovala na vyskytnuvší se patologii na CTG záznamu a s tím související nitroděložní tíseň plodu a neprovedla porod tzv. císařským řezem. V dané situaci tedy bylo na místě zabývat se naplněním dalších dvou předpokladů. Újma na zdraví žalobkyně tak, jak byla v průběhu celého řízení tvrzena a ostatně i prokázána, spočívá v poškození levé paže a obrně levé části bránice v důsledku dystokie (tj. zaklínění ramének). Žalobkyni se ve vztahu k porušení povinností ad 2) nepodařilo prokázat příčinnou souvislost mezi tímto tvrzeným a znaleckým posudkem prokázaným porušením povinnosti žalované spočívající v neprovedení porodu tzv. císařským řezem v reakci na patologický CTG záznam a uvedenou újmu. Újma na zdraví žalobkyně totiž vznikla nikoliv v důsledku hypoxie způsobené nitroděložní tísní, ale v důsledku dystokie, ke které došlo v průběhu vaginálního porodu. V této souvislosti znalecký posudek zároveň postavil najisto, že s ohledem na značná rizika, která tzv. císařský řez přináší jak pro matku, tak pro dítě, není možné jej provádět za účelem „prevence“ dystokie, když nadto dystokii nelze tímto způsobem prokazatelně eliminovat. Soud prvního stupně správně dovodil, že neprovedením tzv. císařského řezu žalovanou v důsledku patologického nálezu CTG záznamu nezpůsobilo žádný následek spočívající v újmě na zdraví žalobkyně, a proto ani v tomto ohledu nebylo možné dovodit odpovědnost žalované. Žalovaná proto navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí.

5. Žalobkyně ve svém dalším vyjádření rekapitulovala nesporné skutečnosti a s odkazem na provedené důkazy. Především článek profesora A. Roztočila, DrSc.: Hypertrofický plod uvádí, že hmotnost novorozenců, respektive riziko porodu hypertrofického plodu (tedy plodu velkého s hmotností 4 000 g a více či dokonce plodu obrovského s hmotností 5 000 g a více), roste s počtem těhotenství, s výškou matky nad 165 cm, s hmotností matky před otěhotněním nad 70 kg, s obezitou matky, což všechno byly případy matky žalobkyně a žalovaná o tom věděla.

Žalované byla již od přijetí matky žalobkyně známa celá řada konkrétních okolností, které svědčily pro reálné riziko porodu plodu hypertrofického, včetně plodu obrovského. Dále odkazovala na řadu doporučených postupů, které byly provedeny k důkazu, že všechny váží indikaci k ukončení porodu císařským řezem na určitý odhad porodní hmotnosti plodu. Tyto doporučené postupy představují postup, který je v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy, jak je chápe Česká gynekologická a porodnická společnost a neonatologická společnost. Pokud jde o stanovení odhadu hmotnosti plodu, odhad UZ (ultrazvuková) biometrie a odhad hmotnosti plodu je základní metodou diagnózy velkého plodu a právě v závislosti na jeho výsledku je či není indikováno ukončení porodu císařským řezem, což vyplynulo z provedených důkazů. I vedoucí lékařka až do samotného závěru porodu, MUDr. D. [REDACTED], v rámci své svědecké výpovědi vypověděla, že jediným způsobem odhadu hmotnosti plodu je ultrazvukové vyšetření, z čehož navíc vyplývá, že jinou metodu stanovení odhadu hmotnosti plodu tato lékařka ani nezná. Navzdory vědomí žalované o existenci celé řady shora uvedených konkrétních okolností, které svědčily pro reálné riziko porodu hypertrofického obecně a obrovského plodu zvláště a při vědomí, že od určité hmotnosti je indikováno ukončení porodu císařským řezem, žalovaná ultrazvukovou biometrií a odhad hmotnosti plodu vůbec neprovedla. Za daných okolností tak žalovaná svou prevenční povinnost ve smyslu ust. § 415 o. z. porušila zcela jednoznačně. To, že ultrazvukové vyšetření prováděné po zahájení porodu, je méně spolehlivé, by bylo relevantní omluvou, pokud by žalovaná byla ultrazvukové vyšetření provedla a na jeho základě určila falešně nízký odhad porodní hmotnosti žalobkyně. Pokud však žalovaná navzdory všem jí známým konkrétním okolnostem a s nimi spojenému riziku předmětné ultrazvukové vyšetření ani neprovedla, nemůže se hájit tím, že by odhad hmotnosti plodu mohl být na jeho základě falešně nízký. Nejistota, jaký by byl skutečný odhad hmotnosti plodu, pokud by žalovaná ultrazvukové vyšetření byla provedla, zda by jeho výsledek byl či nebyl indikací k ukončení porodu císařským řezem, jenž by předešel dystokii rámeček v závěru vaginálně vedeného porodu a tedy i těžkému celoživotnímu poškození žalobkyně, tak musí jít nutně k tíži žalované, nikoliv žalobkyně. Žalovaná nejenže měla ukončit porod žalobkyně císařským řezem z důvodu patologického CTG záznamu, ale rovněž měla s ohledem na dobře jí známé rizikové faktory provést ultrazvukový odhad hmotnosti plodu. Zda by výsledek ultrazvukového vyšetření byl či nebyl dalším důvodem pro ukončení porodu žalobkyně císařským řezem, je nejisté, neboť toto vyšetření žalovaná vůbec neprovedla, avšak tato nejistota nemůže jít k tíži žalobkyně, neboť nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního jednání. V případě ukončení porodu císařským řezem, ať již z důvodu patologického CTG záznamu, nebo z důvodu odhadu vysoké hmotnosti plodu, by přitom logicky k dystokii ramének v závěrečné fázi vaginálního porodu vůbec nedošlo.

6. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a po projednání v odvolacím jednání dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně nelze považovat za důvodné.
7. V projednávané věci se žalobkyně domáhala přisouzení částky 1 000 000 Kč jako bolestného a částky 10 000 000 Kč za ztížení společenského uplatnění v souvislosti s poškozením zdraví, které utrpěla při svém porodu. Tento se uskutečnil v nemocnici v [REDACTED], kterou jako zdravotnické zařízení provozuje žalovaná. Žalovaná odpovídá dle § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a čl. 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně za škodu na zdraví vzniklou žalobkyni. Porušení právních povinností žalovanou spatřovala žalobkyně v těchto skutečnostech: 1. neprovedení odhadu hmotnosti plodu (ultrazvukovým vyšetřením), 2. neprovedením porodu tzv. císařským řezem pro patologický CTG záznam a za 3. provedení chybného vybavování zaklíněných ramének plodu a nedostatečné vedení zdravotnické dokumentace žalovanou.
8. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, rozporovala, že porod měl být veden císařským řezem, protože neexistovala žádná přesná diagnostická metoda, která by zjistila hmotnost plodu před porodem, rizikové faktory a ultrazvukové vyšetření za účelem odhadu hmotnosti plodu nejsou důvodem pro ukončení těhotenství císařským řezem. Protože matka žalobkyně nebyla diabetička, prodělala porody zdravých dětí o hmotnosti 4200 g – 4500 g, nebyl důvod pro odklon od klasického

porodu. Prevenci dystokie ramének císařským řezem nedoporučuje ani Americká společnost porodníků a gynekologů a provádění císařských řezů při predikaci hmotnosti plodu nad 4000 g nevede ke snížení počtu dystokií. Namítla tedy neexistenci příčinné souvislosti, když nelze uzavřít, že by příčinou dystokie ramének u žalobkyně mohlo být vedení porodu vaginálně.

9. Soud prvního stupně se zabýval velmi pečlivě danou problematikou, provedl dostatek důkazů pro zjištění skutkové stavu věci, důkazy řádně hodnotil dle zásad uvedených v § 132 o. s. ř. a dovedl skutkové i právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Své rozhodnutí zdůvodnil v souladu s ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. velmi pečlivě, náležitě a přesvědčivě, tudíž odvolací soud odůvodnění napadeného rozsudku činí po skutkové i právní stránce součástí odůvodnění svého rozhodnutí. Předně nelze přijmout námitku žalobkyně, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, když závěry soudu prvního stupně se vzájemně vylučují a odporují obecným zásadám logiky.
10. Žalobkyně zcela jednoznačně stanovila, v čem spatřuje porušení povinností žalovanou (1. neprovedení odhadu hmotnosti plodu ultrazvukovým vyšetřením, 2. neprovedení porodu tzv. císařským řezem pro patologický CTG záznam, 3. provedení chybného vybavování zaklíněných ramének plodu a nedostatečné vedení zdravotnické dokumentace žalovanou). V případě namítaných porušení pod bodem 1. a 3. pak soud prvního stupně dospěl na základě znaleckých posudků k závěru, že v tomto případě vůbec nedošlo k porušení právních povinností žalované při poskytování zdravotních služeb. K namítanému neprovedení odhadu hmotnosti plodu ultrazvukovým vyšetřením (ad 1) je nutno konstatovat, že tuto povinnost v okamžiku rozběhlého porodu žalovaná ani neměla a znalec se jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že na základě dostupných informací, které měl porodník k dispozici a na základě kterých se rozhodl vést porod přirozenou cestou, nelze takovéto rozhodnutí označit za chybné, přičemž nebylo zjištěno, že by došlo k podcenění některých informací týkající se způsobu vedení porodu. Pokud tedy v případě porušení povinností žalované namítaných pod body ad 1) a ad 3) nebylo prokázáno, že by k takovýmto porušením došlo, nebyl tedy splněn základní předpoklad pro dovození odpovědnosti žalované za újmy způsobené žalobkyní, a tudíž není možno ve smyslu ust. § 420 zákona č. 40/1964 Sb. dovést odpovědnost žalované za újmu způsobenou žalobkyní z důvodu uvedených pod body ad 1) a ad 3). Případné pochybení pak znalec dovedl u pouze ošetřujícího ambulantního lékaře (gynekologa). Žalovaná se však před zahájením vlastního porodu nedopustila porušení svých profesních povinností.
11. Pokud pak soud prvního stupně dospěl na základě provedeného znaleckého posudku k dílčímu závěru, že neprovedením porodu tzv. císařským řezem pro patologický CTG záznam došlo k porušení standardu zdravotnických služeb žalovanou, bylo nutno, aby došlo i k naplnění dalších dvou předpokladů pro vznik škody, tedy nejen protiprávnímu jednání, ale současně i ke vzniku újmy a příčinné souvislosti mezi jednáním a újmou. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že v průběhu porodu došlo k pochybení v péči, neboť se nereagovalo adekvátně na rizikové příznaky nitroděložní tísně plodu před porodem a takový postup nebyl s náležitou odbornou úrovní a profesními standardy. Toto pochybení však s ohledem na závěry znaleckých posudků nelze dávat do příčinné souvislosti s dystokií ramének a z ní vyplývají poškození zdraví žalobkyně. Přestože žalobkyně opakovaně namítala, že by vedení porodu císařským řezem zabránilo poškození jejímu zdraví, ze znaleckých posudků pak vyplývá, že vedení porodu císařským řezem není prevencí dystokie ramének, naopak císařský řez má mnohé negativní důsledky pro zdraví matky i dítěte, který není možné podstupovat pro prevenci dystokie, protože dystokii těmito řezy nelze prokazatelně eliminovat. Naopak provedení ukončení těhotenství (porodu) císařským řezem pro tíseň plodu má za účel plod ochránit před důsledky hypoxie (poškozením mozku), avšak v projednávané věci takovéto poškození zdraví žalobkyně v důsledku hypoxie nebylo tvrzeno ani prokazováno. Příčinná souvislost mezi porušením povinností ze strany žalované a poškozením zdraví žalobkyně tak prokázána nebyla. Pokud nedošlo ke splnění tohoto předpokladu pro vznik odpovědnosti na straně žalované společnosti, nelze dospět k závěru, že žalovaná za poškození

zdraví žalobkyně odpovídá.

12. Pokud žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části, v níž konstatoval „ochranný účel normy“, aniž by ji specifikoval, logickým a gramatickým výkladem lze dospět k jednoznačnému závěru, že soud prvního stupně v ochranném účelu normy spatřoval daná pravidla jakékoliv normy, která směřuje k určitému účelu a dovodil, že ukončení těhotenství císařským řezem pro tíseň plodu má za účel ochránit plod před důsledky hypoxie, nikoli jako prevenci dystokie. Pokud pak žalovaná chybně neprovedla císařský řez pro tíseň plodu, nemělo toto porušení důsledky na zdraví žalobkyně.
13. S ohledem na výše uvedené skutečnosti bylo proto rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné a zákonu odpovídající dle ust. § 219 o. s. ř. potvrzeno.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 150 o. s. ř. a úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení pak odvolací soud zohlednil stejné skutečnosti jako soud prvního stupně tedy, že žalobkyně je nemajetné, nezletilé dítě ve věku necelých ■ti let, výsledek řízení byl závislý na odborném posouzení a teprve toto odborné posouzení mohlo najisto objasnit, zda došlo ze strany žalované k porušení standardů zdravotní péče a zda tato porušení způsobila poškození zdraví žalobkyně či nikoliv.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 26. září 2018

JUDr. Alena Kryslová v. r.
předsedkyně senátu